D·N
2/5 1951

Missnöjet som teg

Förstamajdemonstrationerna har förlorat sitt innehåll, klagas det ibland. De har blivit rätt och slätt en gärd åt traditionen, ett slag i luften, eftersom det socialdemokratiska partiet, som står bakom demonstrationerna, i snart tjugu år har suttit vid makten. En demonstration som skulle ha någon mening borde egentligen vända sig mot detta parti och dess sätt att sköta maktutövningen. Skulle man i dagens läge kunna tänka sig en sådan protestdemonstration av missnöjda? Ja, svaras det kanske, borgarna som får känna på skattetrycket i hela dess tyngd skulle nog vara pigga på en sådan demonstration. Man vill däremot inte erkänna att det egna partiet kommit in i en förtroendekris av långt mera allvarligt slag än den som klarades strax före valet 1950.

Men se litet närmare på vilka grupper det finns i landet som har verklig anledning till missnöje! Det går lätt att finna rätt många arbetare och tjänstemän som inte är särskilt belåtna med utvecklingen. Det är de som i början av året gjorde upp om sina avtal och sedan allteftersom veckorna gick fann hur den reella förbättringen smälte undan, helt eller delvis, som en följd av prisstegringarna. Det är inte uppmuntrande för den som fått 10—15 procents löneförbättring att höra att priserna under året väntas stiga med 20 procent. Ändå är inte de underkompenserade berättigade till första platsen i de missgynnades demonstrationståg. Stora grupper har nämligen inte fått någon kompensation alls för dyrtiden. Det finns många gamla människor som under sina verksamma år sparat samman ett litet kapital — de får finna sig i att detta på några månader förlorar i reellt värde ungefär lika mycket som de kunnat spara mellan fem och tio år av sitt liv. Andra åldringar och änkor lever kanske på en knapp företagspension. Får de inget dyrtidstillägg på denna, betyder det en mycket kännbar åtstramning om inkomsterna tidigare legat vid existensminimum. I protestdemonstrationen skulle även husmödrarna kunna vara representerade. De har fått finna sig i att barnbidragens köpkraft minskat högst väsentligt. Även de unga familjerna, som i bästa fall lyckats erhålla en lägenhet i de nyuppförda husen, får kraftigt känna av kostnadsstegringen. Föräldrar som vill hålla sina barn i högre skolor förlorar en del av det stöd som stipendierna tidigare givit. Nog finns det i det svenska samhället många som skulle ha orsak till en protestdemonstration 1 maj.

De fackliga ledarna har kanske bäst kontakt med oron i de djupa leden. LO:s andre ordförande, Einar Norrman, undervärderade i sitt tal på Gärdet på intet sätt de starka missnöjesanledningarna. De får, sade han, inte avfärdas som kverulans, och de får heller inte ses bara som ett resultat av internationella förhållanden. För den uppmärksamme lyssnaren på Gärdet var det ingen svårighet att uppfatta den mot regeringen kritiska udden i hr Norrmans sakliga och väl balanserade anförande. Liksom hr Strand i riksdagens ekonomiska debatt krävde hr Norrman kraftigare tag i den ekonomiska politiken. I anslutning till ett anförande av Bertil Ohlin betonade han vikten av att socialreformerna inte urholkades på det sätt som nu har skett. Hr Norrmans kritiska inställning har sitt speciella intresse med tanke på de kommande överläggningarna mellan regeringen och LO om den ekonomiska politiken, till vilka LO tagit initiativet. Man kan utgå ifrån att meningsbrytningen mellan hr Sköld och LO-ledarna framför allt gäller exportindustriernas vinstmedel och behovet av nya subventioner. Något verkligt konstruktivt alternativ till regeringens politik torde man på LO-håll knappast vara beredd att föra fram. Hr Norrman nämnde endast i förbigående de penningpolitiska medlen. De borde, sade han, brukas med mera målmedvetenhet. Men är det frågan om en målmedvetenhet av samma slag som bankofullmäktiges, vilka till varje pris vill hålla räntan fast, lär man inte komma långt på den vägen.

Hr Erlander lämnade, av referatet att döma, de ekonomiska problemen åt sitt öde, medan hr Sköld polemiserade mot oppositionens krav på en rörlig ränta. Han kom med sin ofta hörda invändning att en räntestegring som skulle göra effekt måste vara mycket hög. Detta är en av hr Skölds vanliga frihandsteckningar. Med större rätt skulle man kunna invända att en överbalansering av budgeten måste drivas mycket långt för att verklig effekt skall nås i ett läge som det nuvarande. Den skulle i själva verket få drivas så långt att hr Möllers spådom om den sociala reaktionens inbrott komme att besannas. Det är denna utveckling som måste hejdas innan det blir för sent. Skall socialreformernas värde inom överskådlig tid kunna återställas till sin gamla nivå, måste trycket på budgeten lätta, och det kan bara ske genom att finanspolitiken kombineras med en rörligare räntepolitik. Protesterna på 1 maj borde riktats mot regeringens underlåtenhet att bruka detta vapen till penningvärdets försvar.

Affärerna med Polen

Polen utnyttjar tämligen obesvärat gäldenärens tekniska övertag i affärerna med Sverige. Vi har fordringar i Polen både för nationaliserade industrier och för den långfristiga kapitalvaruexport härifrån som sker på kredit. Polen gör små avbetalningar på denna skuld genom ett begränsat exportöverskott i det löpande varuutbytet, men gör samtidigt till villkor för kolleveranserna att en avsevärd del av likviden skall utgöras av de mest begärliga svenska exportvarorna jämte vissa belopp i pund sterling. För Sveriges del blir resultatet av denna polska affärsmässighet att samtidigt som vi håller Polen med kredit kan vi inte utnyttja den avtalsmässiga kolimportoptionen, därför att vi inte har något att betala med.

En annan teknisk fördel som Polen har i nu rådande säljarmarknad är att den svenska exporten till Polen, ehuru mycket värdefull för mottagarlandet, till övervägande del består av beställningsvaror som säljs på fasta leveranskontrakt, medan inslaget av malm och massa, som är prisrörliga på samma sätt som de polska kolen, är mera begränsat. Höjningarna av de polska kolpriserna, som inte fastställs för mer än två månader i taget, kan därför blott delvis kompenseras av motsvarande svenska prisökningar. Till bilden hör att de polska kolen, som tidigare noterats i dollar, något som i hög grad förstärkte Polens bytesförhållande till Sverige vid den europeiska valutanedskrivningen för halvtannat år sedan, nu skall avräknas i svenska kronor. Någon ytterligare nedskrivningsrisk för dessa finns inte nu, och Polen har försäkrat sig om sin andel av bytet i händelse av en svensk eller allmänt europeisk uppskrivning av valutan.

Polenhandelns utfall enligt det nu löpande avtalet har flera lärdomar att ge. En är att optioner har ett mycket begränsat värde i fråga om ivrigt eftertraktade varor. De kan mer eller mindre fullständigt sättas ur kraft genom prispolitiken. Så har det gått med de polska kolen. Av en påräknad tilläggskvantitet av en halv miljon ton har Sverige inte kunnat tillgodogöra sig mer än 150.000, bland annat därför att priserna för de ordinarie 1,5 miljoner ton som faller på avtalsperiodens andra halvår på ett ogynnsamt sätt drivit upp Sveriges värdemässiga importöverskott i förhållande till Polen. De svenska strävandena att under dessa förhållanden flytta tyngden av den svenska kolimporten mera väster ut är handelsmässigt nödvändiga. Östhandeln har lämnat ännu en erfarenhet av icke uppmuntrande art, och det visar sig allt tydligare att i förhållande till diktaturländer, där handeln är en del av statsmaskineriet, är krediter och långfristiga anläggningskontrakt bortkastade.

"Överste" McCormick

i Chicago Tribune brukar betecknas som Amerikas mest ursinnige isolationist. Han rasar mot alla engagemang i Europa och betraktar européerna, liksom amerikaner öster om Chicago, som förvekligade och degenererade, ovärdiga stöd från kraftkarlarna på Mellanvästerns vidder. Även McCormick har dock på senaste tiden mildrat sin ståndpunkt en smula — Japan, Australien, Afrika och England bör försvaras av USA, skriver hans tidning. Tidskriften Life kombinerar detta påpekande med en redogörelse för pressens hållning till utrikespolitiken i de amerikanska mellanstaterna, såsom Wisconsin, Michigan, Missouri, Minnesota, Illinois, Iowa och Indiana. Tidskriften påpekar att i detta USA:s "hjärtland" — för att begagna Chicago Tribunes uttryck — så gott som alla ledande tidningar bekämpar den form av isolationism som tar avstånd från hjälpsändningar till Västeuropa och aktioner till dess försvar vid ryskt angrepp. [illegible]

PRESSGRANNAR

Förstamajdemonstrationerna har i vårt land blivit halvt meningslösa, de är numera kön- och känslolösa — de hårda omdömena fälls av Aftontidningens (s) kulturredaktör Ivar Ivre:

> Man kan vara böjd för att avskaffa eller i vart fall söka nya former för första majfirandet. Men invändningar smyger sig fram. Ska vi stryka ett streck över en gammal och vacker tradition? Och det är visst och det är sant att en första maj med tusen röda fanor under vårgröna träd (som i år inte finns) i Humlegården eller en lysande fanborg "på kullens högsta topp" kan vara en anblick så skön som någon. Men en tradition för traditionens egen skull löper risk att bli vanemässig, ljum och urvattnad. Om detta händer, då blir den vackra inramningen sken och bländverk. Besinnar man detta erfar man samma känsla av resignation och nästan äckel som då man hör berättas att reproduktionen av Anders Zorns Kål-Margit lär ha sålts i 40.000 exemplar.

Ett nytt patos för internationalismen skulle kunna hjälpa upp det hela, menar Ivre — men varifrån skall den nationella planhushållningens företrädare ta det?

En försvarsbudget dubbelt så stor som den ordinarie väntas inom kort bli framlagd i Danmark, skriver Upsala Nya Tidning (fp), som finner det angeläget att Sverige håller sig à jour med de danska åtgärderna vid planeringen av Sydsveriges försvar:

> Skandinaviska regeringsrepresentanter brukar ju då och då träffas för dryftande av gemensamma frågor. Skall de därvid tiga med det viktigaste? Danmarks utrikesminister finner en samverkan vid en gemensam fara ofrånkomlig, yttrade han häromdagen. Sannolikt tänker man på samma sätt i Norge, men man väntar — enligt Bergens Tidende — ett initiativ från Sverige. Ett sådant borde också kunna tas. När blev Sverige så förlåget att det inte ens törs diskutera försvarsfrågor med sina grannar?

En retorisk fråga, på vilken svaret ger sig självt.

I fråga om sjuksköterskelönerna är allmänheten inte så dum som Dagens Nyheter är illfundig, skriver Morgon-Tidningen (s):

> Allmänheten vill säkert inte höra talas om någon sammanblandning av löner och vårdavgifter. Se till att sjuksköterskorna får en anständig lön som ger rättvisa i förhållande till det svåra arbetet och som samtidigt tryggar rekryteringen, men blanda inte in sjukhus- och poliklinikavgifter i sammanhanget. Hur mycket vården skall kosta för patienterna är en fråga som får prövas i sin särskilda ordning, utan sidoblickar på sjuksköterskornas löner.

MT torde vara ensam om att inte inse sammanhanget mellan de ökade kostnaderna för sjukvården och behovet av höjda taxor. Varför köra huvudet i busken på detta sätt? Vill man verkligen vara med om att ge sjuksköterskorna en anständig lön, så bör man väl inte rygga tillbaka för att samtidigt diskutera varifrån pengarna skall tas?

Partiledardebatten i radio torkade in därför att regeringen ville ha två representanter. Stockholms-Tidningen (fp) kan förstå att hr Erlander, som är rätt litet insatt i de trassliga ekonomiska spörsmålen, inte ensam ville ge sig in i getingboet:

> Men varför inte överlämna uppgiften åt hr Sköld, som i alla fall är den bestämmande och som bör känna till regeringens ekonomiska politik i den mån denna är fixerad. Han har ju därtill tidigare haft tillfälle att lägga fram sina synpunkter för radiolyssnarna och skulle därför nu kunna inskränka sig till att ta upp oppositionens inlägg till granskning.

Det hade varit klädsamt att ändå bevilja regeringen en formell övermakt, tycker Handelstidningen (fp):

> Den känner sig sannolikt bittert behöva överrepresentationen. Saknar oppositionen alldeles den fördelaktiga egenskap som kallas medlidande? Om den ene inte är generös kan ju den andre vara det.

En personlig professur år Hans Ruin påyrkas av 450 akademiker i Lund i en hemställan till regeringen. Sydsvenska Dagbladet (h) finner tanken behjärtansvärd:

> Genom sin obestridda rangställning som forskare och föreläsare är Hans Ruin i ovanlig grad förtjänt av den personliga professur, som först Lunds universitet och sedan också Universitetsberedningen för hans del föreslagit. Trots det ansträngda statsfinansiella läget är vårt land knappast så fattigt att det inte skulle kunna bjuda en man av hans kapacitet en fast universitetsanställning.

Examina. Jur. kand.-examen avlades på måndagen i Lund av Kjell Stenberg, hld, och Peter Wåhlin, ld.

Riksförbundet Svensk Fotografi, som för närvarande har anslutning av 147 av landets fotoklubbar, höll på valborgsmässoafton sin riks- [illegible]

Gräl och kärlek på 1700-talet

Johan Stagnels komedi "Risbadstugan" var byggd på en cause célèbre i Stockholms borgerliga värld, omskriven i nyhetsblad och förevigad i gravyr av J. Gillberg. Ämnesvalet ger en föreställning om författarens smak och även om hans sinnesart som föregångare till det blomstrande smädeskriveriet i 1760-talets Sverige.

BENGT HALLVIK: Johan Stagnel och hans kalmarmiljö.
Sancte Christophers Gilles Chrœnica XXIII, Kalmar 1951.

Ett av de vackraste uttrycken i vår litteratur för tron på det som kallas för köttets uppståndelse finns att läsa ovanför porten till ett gravkapell på Kalmar stads äldsta kyrkogård, den "famöse" — som man på hans tid brukade säga — lektorn och poeten Johan Stagnels. Det är Stagnel och hans hustru som vilar i graven, bakom de, enligt vad traditionen säger, inte bara låsta utan fastnitade järndörrarna, och de uttalar i fromma rim sin förhoppning om att, hur mycket avunden än må gnaga deras kotor,

få sova sött i frid till siste
store dagen,
då kroppen med sin själ i
Jesu famn blir tagen.

Den sidan av bibelns lära om uppståndelsen att den också innebär en uppståndelse för kroppen blir lätt bortvispad av våra dagars teologiska spetsfundighet och tillhör knappast längre ens den kristna församlingens tro, men den är äkta både gammal- och nytestamentlig och var tydligen starkt levande ännu för en man som Stagnel. Han menade sig ha skäl att tro på en lycklig uppståndelse. Han visste att han, så långt hans krafter räckte och kanske mer än så, hade kämpat mot lumpenhet och oärlighet i samhället och att han själv, om inte absolut ostraffligt så dock inte med flera snedsprång än förlåtas kunde, hade vandrat på Herrans vägar. En kristlig svanesång som han vid åttifyra års ålder år 1795 skrev över sitt eget försvinnande liv är ett ganska självbelåtet aktstycke, vilket är så mycket mera frapperande som det knappast var många andra människor som var belåtna med dess författare. Han blev inte mycket berömd för de komedier som han diktade: "Den lycklige bankruttiären", "Risbadstugan", "Baron Självklok och Fröken Grannlaga", "Jesper Hjärnlös" och vad de hette. På senare tid har han börjat nämnas för sin fina litterära släkts skull: han var nämligen farbror till Erik Johan Stagnelius far. På sin egen tid var det som grälmakare han var beryktad snarare än berömd, och man kan mena att hela den med offentliga gräl rikligt benådade frihetstiden knappast ägde någon person som med sådan inre kallelse ägnade sig åt split och dispyter som denne småstadslektor. Hans bravader, i regeln geografiskt begränsade inom en trång krets, väckte genom sin intensitet eko ända uppe bland rikets ständer, vid hovet och i den stockholmska litterära och politiska skvallerkrönikan. Också eftervärlden har erinrat sig dem, dock oviss på en punkt, den viktigaste: var Johan Stagnel kverulant eller var [illegible]

sked. Nu är det emellertid gjort, i ett avseende, det kanske intressantaste: det som rör Stagnels äktenskapshistoria. Den som har granskat denna är stadsbibliotekarien i Hälsingborg, Bengt Hallvik, och sina resultat har han framlagt i en lika sakrik som välskriven liten skrift som fyller ett häfte av Kalmarpublikationen "Sancte Christophers Gilles Chrœnica" och själv har titeln: "Johan Stagnel och hans kalmarmiljö". Tyvärr — tyvärr för Stagnel — måste man nog säga att de resultat som den samvetsgranne forskaren kommer till inte är enbart smickrande för lektorn. Han må i detta speciella fall ha haft försvarliga skäl för sitt handlande — bland andra det skäl som heter kärlek —: det är tydligen inte alltid med andens blanka svärd som han strider. Idéernas höga rymd välver sig inte ofta över konsistorierum och kämnersrätt då Johan Stagnel är närvarande där.

Den stagnelska äktenskapshistorien, sådan bibliotekarien Hallvik nu låter oss i detalj känna den, är i korthet följande. Från en docentur i Lund kom Stagnel år 1756 till Kalmar för att bli rektor vid stadens trivialskola, snart i stället lektor i latin och modersmålet vid gymnasiet. Han var prästson från Kalmartrakten, hade hetat Stagnelius, men hade dels av självständighet, dels väl också av en viss modern förkärlek för svenska språket i motsats till det latinska ändrat sitt namn till Stagnel, tydligen uttalat med ton på andra stavelsen; som Stagnell. Han var ungkarl, men blev god vän hos sin efterträdare som rektor vid trivialskolan, förre konsistorienotarien Svebilius. Inte minst kom han överens med rektorskan. Hon sydde en nattrock åt honom och fick en påse nötter och en bok i gengåva. Fru Svebilius hade en ängslig och sjuklig man, och man kan nog genom tvåhundraårig historisk dimma urskilja att han inte hörde till dem som kan vara allt för en kvinna. Han var tydligen som skapt för den komediroll som på dåtidens språk kallades för hanrejens, den bedragne äkta mannens. Komediförfattaren Stagnel författade komedin, och inte på papperet.

Stagnel var fyrtifem år gammal, och eftersom han bar peruk kunde han inte gärna ha den de grå tinningarnas charm som det senare har talats så mycket om. Han hade eldens, kvickhetens och hänsynslöshetens charm, och — sådan var åtminstone hennes mans åsikt — rektorskan satt snart i hans nät. Svebilius visade honom på dörren då han började ana oråd, och då han ändå kom igen slogs de båda herrarna med varandra, utan känd utgång. Svebilius anade i början inte, men fick snart lära sig att även det skenbart odrägligaste fredstillstånd med lektor Stagnel var att föredra [illegible]

han är djärv nog att förutsätta att det kunde finnas en viss sanningskärna i den andra av Svebilius misstankar: den att Stagnel ville ta livet av honom. Tydligen har hela historien "sökt" Svebilius så att han fördes närmare och närmare sin grav, och Hallvik menar att Stagnel avsiktligt drev saken i den riktningen. Han satte i gång trakasserier i stor stil — rättare sagt i småaktigaste stil — mot rivalen: anmälde honom för tjänsteförsummelse, för oredovisade kassor, för att inte ha hållit en oration som han skulle ha hållit. Då det rektorliga äktenskapsmålet fördes upp i konsistoriet, där Stagnel som lektor hade säte och stämma, försummade han inget tillfälle att var obehaglig. Svebilius tappade alldeles koncepterna, tycks det, men Stagnel höll sig lugn och spydig. Då Svebilius ömsint anspelade på hur ofta han hade vätt sin huvudkudde med tårar för hustruns skull uttalade Stagnel sin tillfredsställelse över att det bara var med tårar som han vätte i sängen. Eftersom denna passus är förd till protokollet, kan man kanske tänka sig hurudana de "grova och oanständiga utlåtelser" har varit som protokollföraren inte har skrivit upp.

Hela situationen var så grotesk som möjligt. Konsistoriet skulle vara en domstol som opartiskt behandlade det svebilianska äktenskapsmålet, men som bisittare i domstolen satt en person som själv ansågs vara skuld till att äktenskapet hade gått itu. I gengäld satt där emellertid också två personer som var släkt med Svebilius, och att konsistoriets ordförande, biskopen sedermera ärkebiskopen Beronius, i sitt inre stod på Svebilius sida var ingen hemlighet. På Stagnels sida fanns det nog folk som stod: sådana som var rädda för honom. Insatt i alla advokatyrens och brännvinsadvokatyrens finter, och beredd att ögonblickligen och vid minsta lilla anledning väcka åtal mot en vederdeloman, var han en fruktad motståndare. Uppenbarligen var den konciliante men också lite intrigante biskopen inte rätte mannen att styra sitt konsistorium i så stormig väderlek som den som på det sättet uppstod.

Stagnel fick — skulle man kanske ha sagt — den högste domaren på sin sida. Svebilius dog av stickfluss, och älskaren övertog änkan. Kungörelse om lysning upplästes i kyrkan samma dag som meddelandet om dödsfallet. Ett år efteråt kom äktenskapet till stånd. Kanske blev det lyckligt: människor som lever i strid med världen lever ibland i lyckliga äktenskap. Efter tre år dog fru Stagnel, hennes man besjöng henne i en gravskrift och lät bygga sitt ståtliga gravkapell, där han i inskriptionen inte kan underlåta att ge den avlidnas första make en spark i några ord om det "svåra äktenskap" som hon levt i med honom. Gravskriften gör i sin blandning av gudaktighet och hatfullhet ett underligt intryck. Stagnel stod främmande för den visdom som Johan Ludvig Runeberg långt senare skulle formulera med orden:

O, blott på livet hämnden ser,
vid graven hatar ingen mer.

Hur han hade tänkt sig att mötet mellan honom, rektor Svebilius och den kvinna som i tur och ordning hade varit bådas hustru skulle ske vid köttets och själens uppståndelse på den yttersta dagen kunde ha varit intressant att veta.

OLLE HOLMBERG

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagenyheter.
Postgiro 1616 (för annonser)
nummer 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten. (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman.
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Heilborn
ANNONSPRISLISTA daterad 1/1 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Den lustige Agust Kallson

Denna artikel och Gunnar Ekelöfs "Fröding och det folkliga" är inlägg i den diskussion som öppnades i måndags med artikeln "Frödings avigsida" av Stig Sjödin.

VAR OCH EN med någon erfarenhet av folkliga samkväm och föreningsliv i svensk miljö ska väl kunna intyga träffsäkerheten i den bild Stig Sjödin i sin artikel ger av sådana kollektiva yttringar. "Deklamationsmangeln" — som Sjödins term lyder — är ett i dessa sammanhang ytterst anlitat hjälpmedel, och mellan dess kavlar har mycken dikt fått de ursprungliga, friska färgerna ganska nötta. Den folkliga smaken vill vid sådana procedurer utvälja antingen dikt av tragiskt-patetiskt grundmönster eller dikt av drastisk-humoristisk färg.

Det är Stig Sjödins tes att det "folkliga" hos Fröding (och därmed måste han framför allt åsyfta "Värmländska låtar", "Från Värmland" och "Räggler å paschaser") undanskymt andra och i Sjödins ögon angelägnare sidor hos skalden. Sjödins samling av exempel på Frödingska deklamationsnummer är säkerligen representativ — man saknar däri egentligen bara "Det var dans bort i vägen" och "Bergslagstroll". Kan deras popularitet ha avtagit under de två senaste decennierna? På 1920-talet tillhörde de, i varje fall i skolföreningarna, den stående deklamationsrepertoaren.

Nu är ju Frödings allmogediktning och hans poesi med provinsiell motivkrets ingen ytlig bondkomik, också om sam-

HYLLOR
praktiska konstruktioner för kontor arkiv bibliotek laboratorier butiker privatinredn.

Sparrings
Försäljningsavd.
Karlavägen 89 — Stockholm Ö
Tel. 67 36 50 - 67 76 75 - 67 76 81

"En ytterst läsvärd flammande stridsskrift"
Expressen
Vilhelm Moberg
FALLET KRUKMAKAREGATAN
De försvunna polispapperens gåta
3:50
BONNIERS

KOPRALIN
Effektivt träkonserveringsmedel. Se vår broschyr "Kamp mot rötan" med intyg från Statens Provningsanstalt. Sändes utan kostnad.
AKTIEBOL. JOH. OHLSSONS TEKN. FABR.
Tel. 25 68 81 STOCKHOLM 1 Tel. 25 68 82
RIKSSAMTAL 25 88 09

En ATCO-klippt gräsmatta — en välklippt gräsmatta
ATCO motorgräsklippare är en engelsk kvalitetsprodukt — välkänd sedan många år tillbaka i Sverige.
ATCO motorgräsklippare kunna i år levereras i följande skärvidder: 14", 17", 20" och 24". De två största storlekarna levereras med åksits och trumla.
Specialutförande finnes för extra noggrann klippning såsom till golfbanor etc.
Begär pris och närmare upplysningar från
A/B MELICHAR-MASKINER
ESLÖV Tel. 1132, 1143
Avdelningskontor:
Kristianstad Tel. 101 18
Kalmar Tel. 105 53

© Tingstensamlingen
Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.